

ROČENKA 2013

Nakladatelství Advent-Orion
Praha

JIŽ UBĚHLO DVACET LET OD ZALOŽENÍ NAKLADATELSTVÍ ADVENT-ORION

Je tomu již řádka let, co jsem přišel do nakladatelství Advent-Orion v Praze a usedl do křesla, které se nacházelo v kanceláři označené štítkem „ředitel“. Opustil jsem post v nejmenším okresním městě České republiky, kde jsem měl pocit potřebné součásti kolektivu. Na novém místě však dlouho tento pocit chyběl. Můj předchůdce – Pavel Fürst – vybudoval fungující s. r. o., kde každý ze zaměstnanců přesně věděl, co je jeho povinností, a vše šlo „jako na drátku“. Při mém nástupu byly v útárně dvě skvělé účetní, ve skladu spolehlivý tříčlenný kolektiv, v redakci dva grafici. Pouze chyběl ten nejdůležitější – redaktor knih. Redakci časopisů měl na starosti externí pracovník. Za nějakou dobu nastoupil i redaktor knih. Abych byl přesný: ono období „bez redaktora“ nebylo tak zcela pravdou, protože v té době dokončoval knihy minulý redaktor také jako externista.

O minulém období jsem si nechal dosti vyprávět: od založení společnosti s ručením omezeným přes spojení a následné rozdělení s adventistickým rádiem, od doby, kdy v nakladatelství působili dva vedoucí knižní evangelizace, až po jejich přeražení do struktury sdružení.

Snad nejrozsáhlejší změny však stály před námi. U vědomí hledání co nejefektivnějšího způsobu řízení jsme se pustili do přeměny v tzv. „virtuální nakladatelství“. Do celého procesu velmi nepříjemně vstoupila katastrofa povodní v roce 2002. Po ní již bylo rozhodování ohledně skladu nabílední. A tak v roce 2004 všechny zásoby odvezl kamion na severní Moravu, kam jsme přesunuli sklady, včetně agendy objednávek, a útárnu. V pražské kanceláři nakonec zůstalo to nejnnutnější: vedení nakladatelství a maličký sekretariát. Všichni ostatní pracují externě. Dva redaktori – knih a periodických publikací – spolupracují s externími překladateli, jazykovými korektory i grafiky. Budova v Praze-Sedlci je využita novým způsobem: v přízemí je modlitebna místního sboru, který během týdne vyvíjí celou řadu aktivit pro veřejnost, zbývající prostory pak slouží k bydlení.

V roce 2013 byla příležitost se poněkud poohlédnout. Na začátku tohoto roku tomu totiž bylo již dvacet let, co byla do nakladatelství doručena úřední obálka s rozhodnutím o zápisu firmy Advent-Orion, spol. s r. o., do obchodního rejstříku s datem 18. února 1993. Toto datum lze tedy považovat za počátek nového období existence nakladatelství, které navázalo na předchozí působení publikačního oddělení Církve adventistů sedmého dne a církevního nakladatelství Advent.

Od té doby prošlo sklady nakladatelství více než 12 milionů nejrozličnějších tiskovin od letáků až po sady knih. Bylo to více než 1,5 milionu časopisů a brožur, na půl milionu biblických úkolů, více než jeden milion knih a 8,5 milionu jiných tiskovin (letáků, plakátů, nabídkových listů apod.) z vlastní produkce. Mimo to jsme rozeslali více než 120 tisíc výtisků z produkce jiných vydavatelů.

Vydáním této ročenky chceme připomenout nejenom uplynulých dvacet let, ale vyjádřit takto i vděčnost za Boží požehnání. Chceme poděkovat všem, kteří nám obětavě pomáhají šířit tiskoviny, a v neposlední řadě i věrným čtenářům. Proto přinášíme přehled toho, co vyšlo v roce 2013. Věříme v zachování přízně i pro budoucnost.

Jménem kolektivu nakladatelství
Advent-Orion Praha

Jan Kubík

KNIHY ZAMĚŘENÉ NA VZTAHY

UMĚNÍ ŘEŠIT KONFLIKTY

Nancy van Peltová

Každý konflikt v sobě skrývá určitá rizika. Spory mezi dvěma lidmi, kterým na sobě záleží, by však neměly mít destruktivní charakter. Pokud si osvojíte umění řešit konflikty konstruktivním způsobem, nebudete se jim muset vyhýbat. Přes všechna nedorozumění budete mít jistotu, že si navzájem patříte. Konflikty už nebudou ohrožením vaší vzájemné důvěry, ale naopak cestou k hlubšímu vztahu a zralosti.

UKÁZKA

160 stran, 10×12 cm, vázaná

Občasné konflikty jsou známkou zdravého, plného a hřejivého vztahu a svědčí o tom, že partneři mají jeden o druhého zájem a péči. Skutečnost, že i ve vašem vztahu se občas objeví neshody, by vás neměla překvapit. Problém však není v jejich existenci, ale v naší neschopnosti řešit je tak, aby vyvolaly jen minimální frustrace a rozčarování.

Každý konflikt v sobě skrývá určitá rizika. Spory mezi dvěma lidmi, kterým na sobě záleží, by však neměly mít destruktivní charakter. Proto si potřebujeme osvojit umění řešit konflikty konstruktivním způsobem.

Podle německé terapeutky Ute Yorkové platí ve sporech mezi partnery tyto tři závěry:

1) Naše spory vůbec nejsou tak originální, jak si patrně myslíme. Obvykle nám na partnerovi vadí stále stejné vlastnosti a zlobí nás tytéž situace.

2) Každého sporu se účastní dva lidé – většinou tedy nejsme tak jednoznačně v právu, jak bychom si rádi namlouvali. Každý problém má proto nejméně dva úhly pohledu.

3) Přes všechny snahy o rovnoprávnost zůstává skutečností, že stále existuje řada „typicky mužských“ a „typicky ženských“ vlastností, které vyvolávají konfliktní situace.

Výchozím předpokladem pro urovnání všech konfliktů mezi manželi zůstává vytrvalé hledání cesty k vzájemnému porozumění.

TAJEMSTVÍ SEXUÁLNÍ IDENTITY

Nancy van Peltová

Skutečnou potřebou dneška je schopnost vrátit do našich vztahů vášně, radost a důvěrnost, které vytrvají. Naplňující sexualitu však můžeme prožívat jen tehdy, když porozumíme podstatě pravé lásky.

Znamená to naučit se přijímat jeden druhého, vnímat jedinečnost partnera, mít odvahu zbavit se zábran a obranných mechanismů, otevřeně si s partnerem povídat a porozumět zákonitostem erotické lásky.

UKÁZKA

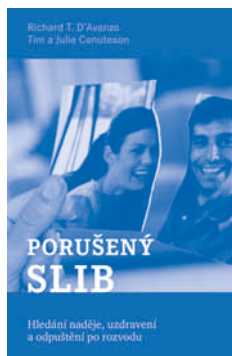
160 stran, 10×12 cm, vázaná

Sex je nedílnou součástí každého harmonického vztahu. Intimita je pro spokojený vztah stejně důležitá jako vše ostatní. Sexuální život není něčím automatickým. Je to pokus o dobrodružství, objevování a hledání, které spolu dlouhodobě podnikají dva milující se lidé.

Zdá se zbytečné zdůrazňovat tento prvek v době, která vyznává širokou sexuální uvolněnost. To ovšem pouze do chvíle, než si uvědomíme jeden zvláštní paradox: a sice že se sexuálním radostem v manželství z nejrůznějších důvodů oddáváme stále méně. Výzkumy potvrzují, že stále větší počet manželských párů prožívá jen velmi sporadický sexuální život nebo sex ze společného soužití úplně vypouští. Častým důsledkem však je, že se takové dvojice od sebe stále více vzdalují. Chceme-li proto ve vztahu trvale zakoušet intimitu, radost i spontánnost, pak bychom měli neustále rozvíjet a obohacovat i jeho sexuální rozměr.

Hlubokou a naplňující sexualitu můžete prožívat jen tehdy, když porozumíte podstatě pravé lásky. Obnáší to naučit se přijímat jeden druhého, vnímat jedinečnost partnera, mít odvahu zbavit se zábran a obranných mechanismů, otevřeně si s partnerem povídat a porozumět zákonitostem erotické lásky.

„Celý problém manželství spočívá v tom, že končí každou noc po milování a každé ráno před snídaní se musí začít budovat znovu.“ (Gabriel García Márquez)

PORUŠENÝ SLIB

Richard T. D'Avanzo, Tim a Julie Canuteson

V této knize se autor dělí se čtenáři o svou vlastní životní zkušenost. Ukazuje, jaký vliv mají stresující okolnosti rozvodu na vztah člověka s Bohem. Nevěnuje se rozboru církevních pravidel, ale dělí se s námi o příběh svůj i celé své rodiny. Poukazuje na to, že Bůh je i během zápasů a bojů blízko všem zúčastněným a nabízí svou spásnou lásku. Rozvod je možné přežít a díky Boží milosti může další život přinést opět radost a štěstí.

Autor po svém rozvodu vystudoval křesťanské poradenství a dnes vede semináře určené těm, kdo prošli podobnou náročnou životní situací.

120 stran, 13×20 cm, brožovaná

UKÁZKA

Všichni tak potřebujeme prosit o odpuštění, vyznat se z toho, co jsme udělali, a usilovat o nápravu. Kromě nápravy bychom však měli nabídnout radost z odpuštění i našemu bývalému partnerovi. To samozřejmě neznamená, že tuto nabídku automaticky přijme. Každý člověk má právo odpuštění odmítnout, což musíme respektovat. Pokud jsme udělali všechno, co bylo v našich silách a možnostech, musíme zbytek nechat na Bohu.

Zpočátku jsem si nedokázal představit to pokoření, že bych měl jít za člověkem, který podle mě zničil naše manželství, a žádat jej o odpuštění. Všechno ve mně se tomu bránilo. Když jsem pak četl šestou kapitolu listu Římanům, napadlo mě, že bych za slovo „hřích“, o kterém tam Pavel mluvil, mohl dosadit svou neochotu odpouštět. Pak by tam bylo napsáno, že naše staré já bylo ukřižováno spolu s Kristem, aby tělo, které nechce odpustit, pozbylo nad námi své moci. Vždyť ten, kdo zemřel, je přece zbaven neochoty odpustit.

Byl jsem šokován. „Ty mě tedy, Pane, žádáš, abych jí odpustil, protože se tím naučím větší pokoře, a budu pak schopný vzdát se svého starého sobectví?“

„Ano, o něco takového mi jde, Richarde,“ odpověděl. „Pokud mi patříš, pak mi budeš ochotný odevzdat i své sobectví. Ti, kdo patří Kristu Ježíši, ukřižovali svou tělesnost s jejími vášněmi a sklony“ (Ga 5,24). Vidíš, odpuštění je výsledkem toho, že mi dovolíš tě proměnit. Potom tě už nebude dále ničit bolest, kterou ti někdo jiný způsobil. Když mě kdysi přiblížili na kříž, místo nenávisti jsem se rozhodl za ně raději prosit, aby jim bylo odpuštěno. Chci, aby všichni zakusili uzdravení, novou sílu a svobodu, kterou s sebou odpuštění přináší.“

Nikdy jsem zatím nic podobného neprožil, a tak jsem si nebyl jistý, jestli se tomu dá věřit. Nakonec jsem ale musel udělat s vírou krok odvahy, který dělá každé Boží dítě, které se ocit-

ne na křižovatce rozhodnutí. Vydal jsem se za Claire a řekl jsem jí něco ve smyslu: „Moc se ti omlouvám za to, že jsem tě po dlouhá léta přehlížel a nebudoval jsem naši vzájemnou lásku. Vím, že jsem nebyl příliš citlivý k tvým potřebám. Mohla bys mi to, prosím, odpustit?“

Nastalo dlouhé ticho. Nestal se žádný zázrak. Ale já jsem udělal to, co bylo mým úkolem. Nabídl jsem odpuštění Claire, mé bývalé manželce. Když jsem ji požádal o odpuštění, objevil jsem pravdu, kterou už kdysi vyjádřil jeden neznámý autor: „Když odpustíš druhému, propustíš tím na svobodu vězně – a poté zjistíš, že tím vězněm jsi byl ty sám!“

...

Hned v úvodu vás chci ujistit, že se nehodlám tvářit, že pro mě bylo usmíření s mou bývalou ženou něčím snadným a automatickým. Z vlastní zkušenosti vím, jak je to náročné. Všechny naše děti dnes již mají své rodiny a vzdálenost mezi mnou a Claire je asi dva tisíce kilometrů. Nemáme tedy spolu mnoho kontaktu. Když se někdy setkáme nebo spolu telefonicky hovoříme, snažíme se chovat přátelsky. Přesto však oba cítíme, že minulost na našem vztahu nechala výrazné stopy. Usmíření je stále probíhající proces.

Zřídka kdy je manželství ukončeno v důsledku činů pouze jednoho z partnerů. Bez ohledu na to, jak špatně s námi ten druhý zacházel, i my jsme nějak přispěli k bolesti a trápení. A i když máme pocit, že nám náš bývalý partner zničil život, přesto zůstává pravdou, že i on je Božím dítětem. Prvním krokem k usmíření tedy je požádat našeho bývalého partnera o odpuštění naší viny, toho, čím jsme my přispěli k celé situaci. Pak teprve s čistým svědomím můžeme předstoupit před Boha, který je vždy připraven nás přijmout a odpustit nám (viz Mt 5,23.24).

Je pravda, že pokus o smíření sice v některých případech může vést dokonce i k obnovení manželství, ale často se setkáte s nezájmem nebo s rázným odmítnutím druhé strany. Pokud se náš bývalý partner už mezitím neoženil, není násilník nebo netrpí nějakou patologickou závislostí a je to věřící člověk, pak je zřejmé, že si Bůh přeje, abychom se usmířili a obnovili náš vztah.

Lidé se vyhybají těm, o nichž si myslí, že jim ublížili. Je to normální lidská reakce. Když se pokusíme obnovit přátelský nebo láskyplný vztah s naším bývalým partnerem, a jsme přesto odmítnuti, přirozeně se stáhneme, abychom tak zamezili dalším zraněním. Tato reakce je pro nás naprosto přirozená, ale Bůh má pro nás lepší cestu. Ani On se nenechal odradit naším odmítáním s nadějí, že jednoho dne přijmeme jeho lásku. A vede nás k tomu, abychom dokázali podobně přistupovat i k ostatním.

Pokud máte pocit, že takový projev lásky k druhým je nad vaše síly a možnosti, pak máte úplnou pravdu! Vy ani já to vlastními silami nedokážeme a každý pokus o něco takového pravděpodobně skončí špatně. Teď jsme se ale stali novým stvořením v Kristu a staré věci pominuly. Poté, co se nejdříve usmíříme s Bohem, začne v našem životě nová etapa: objeví se nové touhy a také dostaneme sílu konat to, co je jeho vůlí. „Proto je-li kdo v Kristu, je nové stvoření. Staré věci pominuly, hle, je tu všechno nové“ (2K 5,17).

JAK PŘEŽÍT DOSPÍVÁNÍ SVÉHO DÍTĚTE

Nancy van Peltová

Dospívání je právem považováno za nejrizikovější období lidského života. Vaše dítě, včera ještě veselé a bezstarostné, se najednou promění ve vzdorovitěho teenagera, který hledá sám sebe, zkoumá své schopnosti a vytváří si vlastní pohled na svět.

Je těžké přihlížet tomu, jak přes všechny vaše snahy a dobře míněné rady dělá vaše dítě chyby, které mohou ovlivnit jeho budoucnost. Ale vydržte! Tohle období netrvá věčně. I když to s dospívajícím možná máte opravdu těžké, snažte se ho akceptovat, mějte ho rádi a udržujte s ním komunikaci. Nezapomínejte, že čím je to pro vás náročnější, tím víc potřebuje vaše dítě lásky a porozumění.

UKÁZKA

160 stran, 10×12 cm, vázaná

Vzpouora – její „pro“ a „proti“

Většina rodičů chápe vzpouru dospívajících jako negativní projev – ostatně podle definice je vzpoura odmítnutím autority. Ale zkuste o tom chvíli přemýšlet. Co se stane, když se dítě vašemu vedení nikdy nevzepře? Nemůžete ho přece řídit navždy. Během dospívání se teenager začíná vymaňovat ze světa svých rodičů – z hodnot a idejí, které vyznávají, z jejich kontroly. V tomto smyslu je to pozitivní proces – proces budování vlastní identity, stejně jako etických norem, životních hodnot a ideálů. Pro některé děti začíná tento proces už kolem třinácti let, pro jiné až později. Některé jím projdou snadno, pro jiné je to obtížnější. Proces hledání vlastní identity potřebuje prožít každý dospívající. Pokud k tomu nedojde v tomto období, stane se to někdy v budoucnu. Například ve středních letech. Spousta krizí středních let v sobě může skrývat latentní období vzpoury. Je mnohem zdravější, když touto zkušeností projdeme v době, která je k tomu určena. V období vzpoury volá teenager po uznání vlastní jedinečnosti. Už nechce být vámi ovládan, vy jste ovšem za něj i nadále zodpovědní. Pokouší se najít sám sebe – ujasnit si, kým je, čemu věří a o co mu jde. Jeho identita je spojena s jeho sebeúctou. Právě proto, že hledá odpovědi na tyto otázky, reaguje na vaši autoritu citlivěji než dříve. Potřebujete si uvědomit, že jeho reakce nejsou zaměřeny proti vám osobně, ale že jde o normální vývoj směřující k dospělosti.

**KNIHY PRO ROZVOJ
DUCHOVNÍHO ŽIVOTA
JEDNOTLIVCŮ A SPOLEČENSTVÍ**

VÍRA A SKUTKY

Ellen Whiteová

Mnohým lidem se zdá přijetí spasení vírou příliš jednoduché. Jsou přesvědčeni o tom, že jsou spaseni zčásti vírou v Kristovu smrt na Golgotě a zčásti lidským úsilím. Nad stránkami této knihy si můžeme znovu uvědomit, že spasení je darem z milosti přijímaným vírou. Zkušenost přijetí tohoto daru nás naplňuje radostí a vděčností. Zároveň však vyznáváme, že „přestože pravá víra se cele spoléhá na Krista, spasení povede k dokonalému podřízení se Božímu zákonu. Víra se projevuje skutky“ (RH 5. 10. 1886). Tato vyváženost je patrná i v textech vybraných do této útlé knihy. Přejme si, aby pravdy představené v této brožurce přispěly k uchování tohoto důležitého, jasného a vyváženého učení o ospravedlnění z víry.

UKÁZKA

108 stran, 13×20 cm, brožovaná

Jednoduchost spasení

Ten, kdo se pevně uchopí Kristovy spravedlnosti, nemusí ani chvíli čekat na to, až budou vymazány jeho hříchy. Nemusí čekat na to, až vykoná patřičné pokání. Kristova spravedlnost je mu hned k dispozici. Jak málo chápeme, co je to spasení. A přitom je to jednoduché jako abeceda. Přesto jsme tomu neporozuměli. [FW 64.3]

Jak může člověk prožít pokání? Je to něco z něho samého? Ne, protože přirozené srdce je Bohu nepřátelské. Jak se tedy může přirozené srdce vyburcovat k pokání, když k tomu nemá sílu? Co člověka vede k pokání? Je to Ježíš Kristus. Jak přivádí člověka k pokání? Používá k tomu tisíce způsobů. [FW 64.4]

Bůh nebes ustavičně působí na lidskou mysl. Vyzývá člověka ke změně skrze Boží slovo. Oslovuje jej však také prostřednictvím všech lidí, kteří věří v Ježíše Krista a zjevují jej svým charakterem. Nemusí kázat, nemusí za někým přímo chodit a mluvit s ním o jeho stavu nekajícnosti. Přesto lidé, jsou-li přivedeni do kontaktu s některým z následovníků Ježíše Krista, poznají, že je v nich něco, co oni nemají. Farizeové viděli, že na učednících je něco, co si nedovedli vysvětlit. Spatřovali v nich něco nádherného a to bylo pro ně důkazem, že tito jeho následovníci naslouchali Ježíši a učili se od něj. [FW 64.5]

Na každého z nás neustále působí určité dojmy. Obklopuje nás atmosféra buď nebes, nebo pekla. Existují pouze dvě možnosti: buď jsme na straně Krista, nebo na straně nepřítelů. Pokud neustále proudí do naší mysli paprsky božského světla a odráží se v nás jeho sláva, obklopují nás Boží andělé. Tak vzniká atmosféra nebe, která obklopuje lidskou duši. Náš postoj

a naše slova svědčí o pravém obrácení všem, kteří přicházejí do sféry našeho vlivu. „A Duch i nevěsta praví: ‚Přijď.‘ A kdokoli to slyší, ať řekne: ‚Přijď.‘ Kdo žízní, ať přistoupí.“ [FW 65.1]

Nyní když jsme ratolestmi na živém Kmeni vinné révy, budeme živeni mízou, která z tohoto Kmene vyvěrá. Proudí do každé ratolesti, a tak každá ratolest ponese ovoce ke slávě Boží. „Je to radost vašeho Otce, ... když poneseš hojné ovoce.“ Budme tedy naplněni živou vírou. [FW 65.2]

NEOČEKÁVANÁ ODHALENÍ

31 mýtů, které brání církvi růst

David Ripley

Když jsem hledal odpověď na otázku, proč církev v naší zemi dnes neroste, slyšel jsem různé názory. Například: církev neroste proto, že členové spí, jsou lenošívi, sobečtí, sekulární, materialističtí a chybí jim spiritualita. Nevěřím, že tomu tak je! Většina členů sborů, ve kterých jsem měl přednost pracovat jako kazatel, byli upřímní křesťané, kteří byli ochotni dát svůj čas, schopnosti a prostředky jak ve prospěch svého místního sboru, tak celosvětové církve. Až když jsem si uvědomil mýty, kterých se jako adventisté držíme, a pomohl jsem jim členům sborů čelit, mohli jsme zakoušet Boží požehnání.

Je třeba, abychom si uvědomili, k jakému mýtu inklinujeme. Pak musíme být ochotni jej opustit, a dát tak prostor změnám, které se musí odehrát v kultuře života našich sborů a které umožní jejich růst.

UKÁZKA

140 stran, 13×20 cm, brožovaná

Mýtus č. 9

Je zapotřebí stanovit určité standardy kromě evangelia, do kterých musí lidé dorůst, dříve než se stanou nedílnou součástí církve.

„Musíme držet úroveň církve. Musíš mít delší vlasy!“ Bylo to v roce 1961 a nešťastný student stál před fakultou své akademie. Byl předvolán, protože jeho účes byl příliš radikální; byl ostříhaný na ježka. Nyní mu hrozilo, že bude podmíněčně vyloučen, dokud jeho vlasy nedorostou.

Pamatuji si, jak jsem o pět let později pečlivě četl pokyny pro studenty a popis účesů nepřijatelných ve škole. Ostříhaní na ježka, vyholená hlava a „princesin“ (velmi krátký účes, trochu delší vepředu) byly přísně zapovězeny. To mně vyhovovalo. Přál jsem si totiž mít vlasy dlouhé až po ramena. Ale velmi rychle byla vyhlášena nová pravidla: vlasy nesmí spadat na límec, nesmí jít přes uši ani přes obočí. Doba se změnila a s ní i pravidla. Pokud se tvé vlasy nevedly do předepsané délky, neměl jsi všechny výhody „dobrého“ studenta.

Jak je to s církví dnes? Jak jednáme s novými členy, kteří nepocházejí z „kulturního“ prostředí adventistů? Mohou plně přijmout spasení v Pánu Ježíši, sobotu, učení o stavu člověka po smrti, učení o svatyni, čekat druhý Kristův příchod, tedy přijmout všech 28 věroučných článků. Mohou přivádět přátele do sboru, dokonce začít praktikovat učednictví. Jenže nemluví adventistickým žargonem, ještě jedí maso, nechodí do sboru ve svátečním obleku (jak to postmodernisté často dělají). Cítíme se nesví, když jsou ve sboru takoví lidé? Jsme schopni přijmout nové členy, kteří nejsou zcela jako my?

Příliš často jsem viděl osoby, kterým byla dána „zkušební lhůta“, aby se osvědčili, než jim bylo dovoleno, aby se stali nedílnou součástí života a vedení sboru. Do té doby byli ve sboru členy „druhé třídy“. A protože cítili odstup od dlouholetých tradičních adventistů, někteří z nich z církve odešli. Členové pak byli ujištěni v tom, jak bylo dobré, že jim nedůvěřovali. On či ona do sboru prostě nepatřili. A přitom si členové sboru neuvědomili, že vlastně vytvořili podmínky pro to, aby se jejich prorocství naplnilo. Utvářeli to, čeho se báli.

Před 50 lety bylo hlavní otázkou těch, kdo si přáli poznat adventisty: „Čemu věříte?“ Jestliže někdo porozuměl a uvěřil naší věrouce, obvykle se chtěl připojit k církvi. Dnes, v našem postmoderním světě, je tomu přesně naopak. Hlavní (byť často nevyřčená) otázka lidí dneška je: „Mohl bych tam patřit?“ Postmodernisté chtějí – dříve než uvěří – vědět, že jsou v daném společenství přijímáni.

To je významný vhled do situace. Může to mít dobré, ale i špatné důsledky. Někteří se divili vysokému počtu vysokoškoláků, kteří zemřeli v roce 1993 v ohni u Davidiánů poblíž města Waco v Texasu. Tito stoupenci ideologie Davida Koreshe měli silný pocit, že patří do tohoto společenství; proto byli schopni uvěřit čemukoli. Je velmi důležité pomoci lidem, kteří navštěvují naše shromáždění, aby poznali, že mezi nás patří, a to jim pomůže, aby přijali velké pravdy, které učíme.

To znamená, že máme pomoci lidem, kteří ani zdaleka nejsou dokonalí, aby přicházeli do shromáždění, byli tam vítáni a měli pocit sounáležitosti. Lidé mají být přijímáni, ne podezříváni. Jestliže tito lidé poznají, že jsou vítáni a přijímáni, pak spíše přijmou a zamilují si pravdy obsažené v Božím slově. Církev je nemocnicí, kde lidé nacházejí léčbu, ne muzeum, kde vystavujeme svaté. Nemocnice může být velmi rušným místem, kde se odehrává boj o záchranu lidského života.

Máme si to snad vysvětlovat tak, že naši noví křesťané a adventisté mají působit ve vrcholném vedení církve? Jistěže ne! Bylo by to nerozumné a současně pro nového učedníka i nebezpečné. Ale jsou oblasti vůdcovství přiměřené jejich darům a schopnostem, jako nových členů církve. Takoví lidé by měli být zařazeni do hlavního proudu v církvi co možná nejdříve.

Měli by být také nadále vzdělávání a vychovávání, aby mohli přijmout další odpovědnost od Boha ve prospěch jeho církve.

ROK PLAKÁTŮ

Lennart Stagling

Jednoho říjnového rána roku 1534 se lidé v mnoha striktně katolických městech a vesnicích zvědavě shromáždili kolem plakátů s neobyčejným názvem: „Pravdivé svědectví o děsivém, velkém a neomluvitelném zneužití papežské mše zavedené v přímém protikladu k svaté Večeři našeho Pána a jediného Zprostředkovatele a Spasitele“. Ellen Whiteová k této události napsala: „Tento neuvážený čin však nijak nepřispěl k šíření evangelia, spíše naopak – přinesl zhoubu nejen těm, kdo plakáty vylepili, ale i všem stoupencům reformace ve Francii.“ (VDV 151) Je-li postoj Ellen Whiteové k plakátům proti mši ve Francii poměrně jednoznačný, bude zajímavé všimnout si i jejích dalších myšlenek, které nám mohou pomoci pochopit, jak by se měli protestanti při zvěstování evangelia projevovat dnes.

UKÁZKA

24 stran, 15×20 cm, brožovaná

Křesťané věří, že Ježíš nikdy nelhal. Ten, který řekl, že je „cesta, pravda a život“, mluvil vždy pravdu. Znamená to však, že vždy řekl lidem všechno, co byla pravda, jen proto, že to byla pravda? Anebo tu byly pravdy, které se rozhodl nehlásat veřejně?

Vezměme si například skutečnost, že byl podle Písma zaslíbeným Mesiášem. Nebyla to v té době „přítomná pravda“? Neměl využít každou příležitost, aby ji hlásal lidem žijícím v Palestině? Jenže se zdá, že to dělal přesně naopak. Z evangelií víme, že Ježíš se při vyučování zástupů vyhýbal tomu, aby se představoval jako Mesiáš.

K tisícům posluchačů poutavě hovořil o tom, aby milovali bližního jako sebe samé a modlili se za nepřátele. Vyprávěl příběhy, které vedly k zamyšlení, a poukazoval na poučení vycházející z každodenního života. Proč potom neřekl lidem, že je zaslíbený Mesiáš? Proč marnil čas vyprávěním příběhů a hledáním poučení?

Při jisté příležitosti se zeptal učedníků, kdo si myslí, že je. „Šimon Petr odpověděl: ‚Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.‘ ... Tehdy nařídil učedníkům, aby nikomu neříkali, že je Mesiáš“ (Mt 16,15.16.20).

Není to pozoruhodné? Šlo o velkou pravdu pro jeho dobu, dokonce o největší pravdu v dějinách lidstva – a Ježíš odmítá, aby ji učedníci šířili. Proč? Neměl cit pro marketing, anebo k tomu měl jiný důvod? Ellen G. Whiteová nabízí jedno z nejlepších vysvětlení: „Po Petrově vyznání Ježíš přikázal učedníkům, aby nikomu neříkali, že je Kristus. Žádal to od nich kvůli tvrdošíjnému odporu farizeů a zákoníků a také proto, že lidé, a dokonce i učedníci, měli mylnou představu o Mesiáši. Veřejné prohlášení o tom, že je Kristus, by jim jeho povahu a poslání v pravém světle stejně neukázalo. Ježíš se jim den za dnem zjevoval jako Spasitel a chtěl, aby si o něm jako o Mesiáši vytvořili správnou představu.“ (TV 265)

Pohled autorky je velmi výstižný. Ježíš věděl, že dříve, než lidé v Palestině pochopí jeho mesiášské poslání, musí dojít ke změně jejich srdce. Pokud by napřed nebyly odstraněny jejich předsudky a falešná očekávání, Ježíšovy skutečné záměry by většina nepochopila. Principem jeho poslání bylo připravit lidi na tuto velkou pravdu o něm samém.

Je zajímavé i to, že Kristus bral ohled na ostrou opozici zákoníků a farizeů. Přestože byl Boží Syn, žil ve stejných podmínkách jako ostatní lidské bytosti. Pokud Ježíš vnímal i opoziční názory, neměli bychom i my pečlivě zvažovat, zda i dnes nejsou některé pravdy, které by bylo rozumnější nehlásat vždy a všude?

...

Ellen G. Whiteová a pravda

Jedna z činností Ellen G. Whiteové, která se často přehlíží, jsou její veřejné projevy na shromážděních konaných mimo Církev adventistů sedmého dne. Mnohdy dostala pozvání veřejně vystoupit v jiných církvích a na setkáních zaměřených na zdravý životní styl. Stala se tím velmi uznávanou. Ve státě Michigan ji v roce 1878 v jednom ze svazků The American Biographical History of Eminent and Self-Made Men of the State of Michigan zařadili mezi významné osobnosti. Na straně 108 je možné se dočíst, že „jako řečník byla paní Whiteová jednou z nejúspěšnějších lektorek, které se v posledních dvaceti letech v naší zemi objevily... Přestože používá jednoduchý jazyk, vyjadřuje se přesvědčivě a elegantně. Když ji téma vystoupení inspiroje, je úžasně výřečná a dokáže dlouhé hodiny udržet pozornost i největšího auditoria bez náznaku netrpělivosti nebo únavy... Mezi její osobní kvality patří schopnost získat si srdečnou náklonnost všech, se kterými přijde do kontaktu, a inspirovat je absolutní důvěrou v její upřímnost.“

Reportér A Detroit Post popsal jednu z jejích přednášek jako „pozoruhodnou a vzrušující“ zkušenost: „Ačkoli její výřečnost a přesvědčivost byly shromážděným známy, byli zaskočeni tím, jak úžasný a nepředvídatelný dojem v nich udělala. Když úpěnlivě vyzývala hříšníky, aby se zbavili svých hříchů, skutečně se zdálo, že je téměř inspirovaná. Účinky její magnetizující řeči a způsobu vyjadřování byly pozoruhodné.“

Dopisovatel The Battle Creek Daily Journal, který navštívil jedno ze shromáždění, kde přednášela Ellen G. Whiteová, napsal: „Její myšlenky, přednesené vybraným, nádherným

a uhlazeným jazykem, udělaly z přednášky jeden z nejlepších veřejných projevů, jaké kdy v našem městě přednesla žena.“ (Battle Creek Daily Journal, 5. 10. 1887)

V roce 1876 během stanového shromáždění v Groveland, ve státě Massachusetts, Ellen G. Whiteová oslovila pravděpodobně největší počet posluchačů vůbec. Zpráva o ní se roznesla po okolí a odhaduje se, že její hodinovou řeč slyšelo přibližně 20 000 lidí (bez použití mikrofonu). Místní noviny napsaly o této události následující zprávu: „Mimořádným zážitkem celého dne byl odpolední program. Vlaky ze všech stran přiváděly lidi a obrovský dav zaplnil celou pláň. ... Tato paní je strhujícím a působivým řečníkem. Pozornost posluchačů udržovala srozumitelným projevem a přesvědčivou logikou.“ (Haverhill Daily Bulletin, 27. 8. 1876)

Jaká témata si Ellen G. Whiteová vybírala, když promlouvala na podobných veřejných shromážděních? Některé možná zklame fakt, že se nepokoušela zvěstovat pravdu o sobotě. Nemluvila ani o neděli jako o znamení šelmy. Nepokoušela se dokázat, koho představuje malý roh z Daniela 7, a nesnažila se odhalit identitu antikrista. S největší pravděpodobností neměla ani přednášku o stavu člověka po smrti. Nabízelo se mnoho pravd, které mohla Ellen G. Whiteová těmto lidem objasnit. Zdá se však, že při podobných příležitostech si vybírala témata, o kterých vládl mezi křesťany všeobecný souhlas. Časopis The American Biographical History k tomu napsal: „Témata jejich přednášek jsou vždy praktická, zaměřená většinou na povinnosti v domácnosti, náboženskou výchovu dětí, střídmost a podobné otázky.“

Velmi dobře rozuměla potřebě přiblížit se lidem na jejich úrovni. Při jisté příležitosti napsala: „Naší zásadou je nezvýrazňovat sporné body věrouky, které jsou v největším rozporu s praktickým životem a zvyky lidí, do chvíle, dokud Pán nedá lidem příležitost poznat, že věříme v Krista, že věříme v jeho božství a preexistenci.“ (Testimony to Ministers, s. 253)

Adventistickému kazateli a jeho manželce, kteří odcházeli pracovat na nové misijní pole, napsala následující pozoruhodnou radu: „Pokud pracujete na nových polích, nepovažujte za svou povinnost posluchačům hned na začátku říci: Jsme adventisté sedmého dne, věříme, že sedmý den je sobota, a nevěříme v nesmrtelnost duše. Často se tím vytvářejí nepřekonatelné bariéry mezi vámi a těmi, které chcete oslovit. Pokud máte příležitost, mluve s nimi o věroučných bodech, na kterých se shodnete. Položte důraz na potřebu praktické zbožnosti. Ukažte jim, že jste křesťané, kteří si přejí šířit pokoj, a že je milujete. Ať vidí vaši zásadovost. Tím si získáte jejich důvěru a určitě nastane čas i na diskusi o věroučných otázkách. Získejte si jejich srdce, připravte půdu a pak zasaďte semínko tím, že jim v lásce představíte pravdu, jak je zjevená v Ježíši Kristu.“ (Gospel Workers, s. 119.120)

Tyto dva citáty s jednoduchými radami obsahují zásadní principy, které mohou sloužit jako vzor pro naše další uvažování.

Sporné body

Co měla Ellen G. Whiteová v tomto kontextu na mysli, když mluvila o „sporných bodech“? Poukazuje na věroučné články, které je těžké biblicky dokázat a kterými si nejsme jisti? Vůbec ne. Použití příklady ukazují, že tím myslí něco zcela jiného.

Jedním ze sporných bodů je věroučný článek, že sedmým dnem týdne je biblická sobota, tedy něco, o čem bezpečně ví, že je pevně zakotveno v Písmu. Mezi adventisty sedmého dne nejde zdaleka o jablko sváru. Otazníky to vzbuzuje jen mezi těmi, kteří tématu nerozumějí nebo se jím blíže nezabývali. Přijetí čtvrtého přikázání si kromě pokory vyžaduje širší biblické poznání, přinejmenším kvůli protiargumentům prezentovaným druhou stranou.

Další „sporný“ bod věrouky, který Ellen G. Whiteová uvádí, je poznání o tom, co se stane s člověkem, když zemře. Pokud je něco kromě soboty, v čem jsou adventisté jednotní, je to stav člověka po smrti. Nevěříme v nesmrtelnou duši ani ve vědomí duše, která se po smrti někde vznáší, a umíme to obhájit mnoha texty Písma. „Sporné“ v tomto kontextu je něco, co je pro adventisty naprosto přirozené, avšak ostatní tomu nerozumějí, čímž mohou snadno vznikat předsudky, či dokonce obrovské překážky.

Je samozřejmě pravda, že to, co bylo sporné nebo kontroverzní včera, nemusí být kontroverzní dnes. Kdysi bylo například horkým tématem učení o věčné hořícím pekle. Na každého, kdo to zpochybňoval, se hledělo s podezřením. Dnes mnozí křesťané napříč denominacemi pokládají věroučný článek o věčném pekle za odstrašující.

Časy se mění a na mnohá témata se nyní nazírá z jiné perspektivy. Věřoučné důrazy, které nebyly zvláště kontroverzní, je možné dnes vnímat citlivěji, například tradiční protestantské pochopezení „malého rohu“ a „muže bezzákonnosti“. V minulosti v zemích jako Švédsko nebyl problém otevřeně vysvětlit, na koho se výrazy vztahují, protože většina protestantských církví byla ve výkladu zajedno. Dnes, když je katolická církev jednou z největších i v tradičně protestantských zemích a mezi protestanty panuje široké spektrum výkladů, bude možná moudré pořádně se zamyslet, dříve než začneme hlásat, jak reformátoři chápali tuto mocnost. Rozhodně platí, že být opatrný v případech pravdy o antikristu je stejně rozumné jako kdysi v případech pravdy o Mesiáši.

Kdyby reformátoři žili v dnešní době, je možné, že ani nejvýraznější osobnosti by nespojily katolickou církev s proroctvími. Tato církev vydala jasné deklarace o ochraně náboženské svobody a požádala o odpuštění za zločiny inkvizice. Vykonává obdivuhodnou humanitární a sociální službu v zemích třetího světa. Ve světle těchto informací se jeví protestantský pohled ještě více kontroverzní.

Koncept sporných bodů je možné rozšířit i na další oblasti života stále sekularizovanější společnosti, například na otázku homosexuality. V mnoha zemích si diskuse o biblickém pohledu na homosexualitu ve veřejném prostoru vyžaduje rozvážnost a ohleduplnost. Je to otázka kulturní citlivosti. Ježíš nás vybízí, abychom byli „obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice“ (Mt 10,16).

OŽIV NÁS, PANE...

Mark Finley

Celé generace křesťanů čekaly na vylití Ducha svatého – „pozdní déšť“. Čekáme ho i my. Dojde k této události během našeho života, nebo doplníme řady těch, kteří se nedočkali? To není podstatné. Důležitější je prosit Boha, aby nás každý den vedl prostřednictvím svého Ducha. Když se každý den dáme k dispozici Duchu svatému, nemusíme se bát, že promeškáme „pozdní déšť“.

Mark Finley přináší v této knížce jednoduché a praktické rady, jak se každý z nás může vydat moci Ducha svatého. Pojďme je vyzkoušet...

UKÁZKA

128 stran, 12×17 cm, vázaná

Pokud je Ježíš prostřednictvím Ducha svatého přítomen v našem životě, může v nás působit. Zkoumá až do hloubky naše nitro, proniká do myšlenek, očišťuje naše srdce a dává nám sílu k dalšímu duchovnímu životu.

Volba je na nás. Buď se rozhodneme, že dovolíme tomuto stravujícímu ohni, Duchu svatému, aby spálil přebytečnou strusku našeho života, nebo ho můžeme odmítnout – ovšem pak zahyneme jako „plevy“, které Bůh „spálí neuhasitelným ohněm“ (Mt 3,12).

Prorok Malachiáš použil k popisu této události následující přirovnání: „Bude jako oheň taviče, jako louh těch, kdo bělí plátno. Tavič usedne a pročistí stříbro, pročistí syny Léviho a přetaví je jako zlato a stříbro. I budou patřit Hospodinu a spravedlivě přinášet obětní dary“ (Mal 3,2.3).

Duch svatý působí v našem životě jako pročistující oheň. Bůh touží v našich životech spálit hřích. Skrze svého Ducha nás upozorňuje na naši pýchu, sobectví, ambice, chamtivost, kritické postoje, žádostivé myšlenky i na otroctví zničujících návyků. Pokud mu to dovolíme, pomůže nám objevit hříšné oblasti naší přirozenosti, které jsme předtím neviděli.

Podle Malachiáše nás Duch svatý pročišťuje jako tavič vzácný kov. Nepospíchá. Je trpělivý. Ví, kdy přidat žár, aby očistil naše životy. Pokud mu to dovolíme, bude pokračovat, dokud celý proces nedokončí.

Ježíš je „původce a dokonavatel“ naší víry (Žd 12,2; PBK). Podle Pavla si můžeme být jisti, „že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista“ (Fp 1,6). Ježíš se zavázal, že Duch svatý dokončí to, co náš Spasitel započal.

Víš o tom, že Ježíš začal měnit tvůj život? Máš jistotu, že v tvém životě započal něco nového? Dovol mu započaté dílo spasení i dokončit. Možná ještě nejsi takový, jaký bys

chtěl být, ale už nejsi ani tím, kým jsi kdysi byl. Duch svatý tě zve, abys ve své proměně pokračoval.

Hledáš hlubší zkušenost s Bohem? Chceš, aby hřejivé teplo jeho blízkosti naplnilo tvůj život? Toužíš po změně? Chceš se stát požehnáním pro druhé?

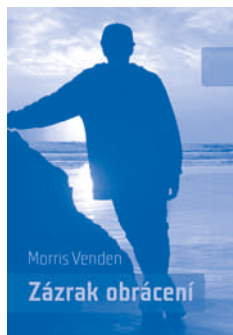
Bůh nás nikdy nemůže použít, dokud něco neudělá v nás a pro nás. Nemůže nám dát dary svého Ducha v plné míře, dokud v našem životě nedozraje ovoce Ducha svatého.

Dovolím si to vyjádřit ještě jednou, aby nedošlo ke špatnému pochopení. Pokud toužím po zázracích uzdravení, ale nedovolím Bohu, který činí zázraky v mém životě, aby mě osvobodil ze závislosti, pak se modlím zbytečně.

Jestliže toužím mluvit v jazycích, ale jsem kritický, modlím se za špatný zázrak. Jestliže chci předpovídat budoucnost, ale jsem v zajetí současnosti, modlím se za špatný zázrak.

Bůh mi chce dát již dnes sílu k překonání mých stále se opakujících hříchů. Nabízí mi moc, ve které mohu zvítězit nad závislostmi a smyslností, nad pýchou a sobeckým egem. Je to moc nad nevládnými slovy i bezmyšlenkovitými činy.

Bůh mne chce naplnit laskavostí, něžností, pokorou, sebeovládáním, láskou, radostí, pokojem, věrností a dobrotou (Ga 5,22). Takový je výsledek opravdového oživení. Pokud budu naplněn Božím Duchem, projeví se to ovocem Ducha svatého v mém životě.

ZÁZRAK OBRÁCENÍ

Morris Venden

Je obrácení nutné? Slovo „obrátit se“ ztratilo v běžném významu svůj duchovní rozměr. Obracíme palčinky na pánvičce. Obracíme hlavu, když zaslechneme volání. Věci se obracejí snadno. Obtížnější je obrácení pro lidské bytosti, zvláště pokud jde o adventisty třetí nebo čtvrté generace.

Duchovní obrácení je zázrakem Ducha svatého a vede k pravému vztahu s Bohem. Obrácení je nutné pro hodné, zlé i lhostejné. Bez něj dobří nejsou dost dobří. Zlí jsou příliš zlí, než aby se polepšili. Lhostejným je všechno jedno. Proto v Ježíšově kázání opakovaně zaznívá naléhavá výzva: „Musíte se znovu narodit.“

Morris Venden v této knize používá texty nejen své, ale i dalších autorů, aby vysvětlil, co znamená obrácení a znovuzrození do víry.

128 stran, 12×17 cm, vázaná

Přijal jsem adventistické poselství upřímně, dychtivě a oddaně. Věřil jsem každému slovu, které jsem kázal, celým svým srdcem a věnoval jsem tomu veškerou energii. Roky jsem se zabýval studiem metod veřejné prezentace, abych si osvoil ty nejlepší a nejúčinnější způsoby. S Boží pomocí se mi v mé službě podařilo získat pro pravdu úžasného poselství mnoho lidí. Díky mému kázání se nespočet mých posluchačů rozhodl stát se členy našich sborů a připojit se k našemu hnutí.

Během let naplněných horečnou aktivitou a kázáním evangelia jsem měl pocit, že nejdůležitější je naučit se přesvědčivě prezentovat Boží poselství. Důkladně jsem se seznámil s různými prorocstvími i věroučnými body. Učil jsem se, jak vyvracet námitky, odpovídat na otázky a jak odstraňovat psychické bloky, které mým posluchačům bránily v přijetí našeho poselství.

Během mé služby, zvláště v jejím počátku, jsem se nijak neznepokojoval otázkou, jak si stojím před Bohem. Objevily se okamžiky, kdy mi blesko hlavou, jaká je vlastně má vlastní víra, ale podobné myšlenky jsem vždy rychle zaplašil. Věřil jsem tomu, alespoň tak se mi to zpětně jeví, že Bůh mě musí přijímat, jelikož mu sloužím. Vždyť jsem konal jeho dílo, kázal jeho evangelium, přiváděl lidi k víře a křesťanskému životu. Tato doba byla naplněna intenzivní aktivitou a nabitý denní rozvrh zaměstnal mou mysl natolik, že jsem nepocítoval žádnou osobní potřebu. Dále jsem kázal, tu s větším, tu s menším úspěchem. Zjistil jsem, že mám schopnost přesvědčivě řeči a upřímné prezentace, která vedla mnoho lidí, aby uvěřili předkládanému poselství. Zdálo se mi, že mne Bůh přijímá, a má naděje na věčný život byla založena na absolutní jistotě. Kázal jsem o druhém příchodu Krista jiným a byl jsem si jistý tím, že i já se jednou dočkám setkání se svým Spasitelem.

Před osmi či deseti lety jsem začal s obavami přemýšlet o své vlastní zkušenosti v Kristu. Zjistil jsem, že kázání o Danielových prorocstvích, vysvětlování 1260 let, 2300 dní, pravdy o sobotě, znamení druhého příchodu a kázání o smrtelné duši mi nijak nepomohlo ve snaze ovládnout mou vlastní vzpurnou vůli ani nepřineslo do mého života sílu překonat pokušení a hříchy. Začal jsem mít obavy a začal jsem se sám sebe tázat, zda mě Bůh opravdu přijímá, tak jak jsem o tom byl dříve přesvědčen.

Přemýšlel jsem o vnějších projevech úspěchu, který doprovázel mou práci. Rekapituloval jsem zkušenosti, které jsem s Bohem udělal, a znovu jsem na základě všeho, co jsem vykonal, ujistil sám sebe, že se nemám čeho bát. Pokoušel jsem se zahnat nepříjemné otázky, které se mi honily hlavou, když jsem podlehl pokušení a hřešil. Ale nedařilo se mi to. Ty otázky byly stále naléhavější. Napadlo mě, že by možná pomohlo, kdybych se do kázání evangelia vrhl s ještě větší energií a usilovností než dříve. Ještě urputněji jsem se držel víry. Zpřísnil jsem některá pravidla při dodržování soboty. Dříve jsem si dovolil dělat během sobotního dne některé věci, které jsem si nyní zakázal. Byl jsem ještě poslušnější vůči Bohu. Kázal jsem s větším entuziasmem. Vrhл jsem se do různých kazatelských aktivit s nadějí, že naleznu pokoj, který jsem dříve cítil. Doufal jsem, že ze srdce vyženu strach, který se mě snažil ovládnout ohledně mého postavení před Bohem. Jenže čím víc jsem se snažil, tím víc jsem se trápil...

Znovu a znovu poražen

Mé rozsáhlé aktivity mi však nepřinesly kýženou úlevu. Naopak jsem se propadal do větších problémů, protože jsem zjistil, že nemám schopnosti ani sílu odolávat satanovým pokušením, a znovu a znovu jsem byl poražen. Touha po osobním vítězství, které jsem neprožíval, ale potřeboval, se mi vpalovala do srdce. Byly chvíle, kdy jsem pochyboval, zda je v trojandělském poselství síla, která dává člověku možnost žít vítězný život v Kristu Ježíši. Ocitl jsem se ve vážných problémech, jejichž ničivý dopad ani nedokážu popsat. Nakonec mě mé duchovní zoufalství dovedlo na místo, kde jsem se měl ocitnout, ale kam jsem doufal, že se nikdy nedostanu. Stál jsem tváří v tvář hlubokému přesvědčení, že jako kazatel, který čtrnáct let věnoval kázání evangelia, jsem absolutně ztracen. Nikdy nezapomenu na ten děsivý pocit, který ovládl mou mysl i mé srdce. Nevěděl jsem, co dělat. Snažil jsem se dělat věci, tak jak jsem uměl. Vložil jsem veškerou energii do snahy žít tak, jak jsem si myslel, že Bůh chce, abych žil. Nedělal jsem vědomě či úmyslně nic zlého. Navzdory tomu jsem dospěl k jistotě, že jsem pro Boha ztracen. A téměř jsem ztratil víru v možnost spasení.

Díky Boží milosti a požehnání Ducha svatého, který nás nikdy nezavede na takové místo bez toho, aby nám neukázal cestu ven, jsem si uvědomil, že přes veškeré mé spojení s Bohem a jeho dílem jsem neučinil první a nejjednodušší krok: nepřišel jsem k Ježíši Kristu a nepřijal jsem vírou odpuštění svých hříchů. Všechny ty roky jsem doufal, že je mi odpuštěno, ale nikdy jsem si tím nebyl zcela jist. Bůh mě po patnácti letech kazatelské práce přivedl zpátky ke kříži a dal mi vědomí toho, že jsem neobrácený člověk. Doufám, že neprožíváte podobnou úzkost. Pokud ano, z celého srdce vám přeji, abyste prožili obrácení jako já.

Věděl jsem, že otázku tak zásadní důležitosti nemohu nijak odkládat. Přišel jsem ke Kristu, jako by to bylo poprvé, jako bych se teprve stával křesťanem, což byla vlastně pravda. Předal jsem své hříchy Ježíši Kristu a ve víře přijal jeho odpuštění. Nyní již v této otázce nemám jakýchkoli pochyb!

Uvědomil jsem si, že potřebuji něco jiného. Stále jsem prožíval stejné problémy, stejné vášně, tužby, chtíč, sklony a chyby. Stále jsem měl stejně slabou vůli. Zjistil jsem, že je nutné, abych se vzdal sebe sama: svého těla, svého života, své vůle, svých plánů i ambicí. Odevzdal jsem vše Ježíši Kristu a přijal jeho celého. Nejen jako toho, kdo mi odpouští, a nejen jeho odpuštění. Přijal jsem jej jako svého Pána, svou spravedlnost a svůj život.

Naučil jsem se, že křesťanský život není decentně upravená varianta života před obrácením. Není ani jeho vývojovým stadiem, ani dalším krokem na přirozené cestě. Jeho základ nespočívá ve vzdělání, kultuře nebo civilizačních normách. Vlastně na starém životě vůbec nezávisí. Nevyrůstá z něho. Je to úplně odlišný život. Je to nový život. Je to život, který žije Ježíš Kristus v mém těle. To mě Bůh naučil. Nevím, zda jsem se naučil všechno, co jsem měl, ale po ničem jiném na téhle Zemi netoužím víc. Před mnoha lety jsem rád procházel antikvariáty a vyhledával staré tisky jako nejcennější poklady. Doufal jsem, že naleznu něco, co vrhne světlo na biblická proroctví. Dnes mě mnohem více než proroctví zajímá mé spojení s Ježíšem Kristem. Přeji si, aby jeho život ve mně rostl a rozvíjel se.

Stát se křesťanem nespočívá v přijetí celé věrouky ani v souhlasu s názory církve, a dokonce ani v intelektuálním souhlasu s biblickými pravdami. Křesťanství nespočívá v připojení se ke církvi ani v účasti na bohoslužbách. Jde o osobní vztah s Kristem.

Základem evangelia není velkolepá pravda ani úžasné hnutí, ale jedinečná osoba. Je to sám Ježíš Kristus.

Bez něj by žádné evangelium neexistovalo. Nepřišel jenom proto, aby nám přinesl dobrou zprávu, ale proto, aby dobrá zpráva mohla být přinášena dál. On sám byl a je tou dobrou zprávou. Ne jeho učení, ale jeho osoba je základem křesťanství.

STROM PŘES MOU CESTU

Larry Yeagley

Někdy mohou být drobné životní události víc než jen pouhé náhody. Strom, který vám spadne přes cestu, je někdy víc než pouhá nepříjemnost. Může být ukazatelem z nebe, který vás vede na novou cestu za poznáním. Ale na druhou stranu – třeba se jedná jen o kus klády. Je hodně malých kmínků, kterým se člověk v životě může jednoduše vyhnout...

Tato kniha se čte velmi lehce. Neobsahuje žádné složité pasáže. Ať už ji otevřete na kterémkoli místě, vždy najdete něco zajímavého, nad čím se můžete přes den zamyslet. Je potěchou pro duši.

Larry Yeagley je bývalý kazatel a nemocniční kaplan. Mnoho let také pracoval jako dobrovolník v hospici. Jeho programy o smutku a znovunabytí síly se používají již 25 let.

UKÁZKA

136 stran, 13×20 cm, brožovaná

On mě miluje – emoce a jejich projevy

Ježíš stál u hrobky svého přítele Lazara a uklonil se. Jeho božské slzy se míchaly se slzami lidskými. Lazarovy sestry Marta a Marie viděly jeho smutek.

Ježíš stál u prázdné hrobky a objímal všechny tři živé sourozence. Smích a radost Božího Syna se mísily se smíchem a radostí lidskou.

Jak velké výkyvy emocí museli ten den prožívat!

Ježíš přitahoval děti. Viděly ho totiž plakat, když si některé z dětí poranilo koleno. Smál se s nimi, když se někomu povedl kotrmelec. Děti umí přejít ze srdcervoucího pláče do smíchu

během okamžiku. Ve chvílce jsou schopné prožít celé spektrum emocí a zase je nechat zmizet jako duhu. Ježíš děti vždy miloval, ať už byly v jakékoliv části emočního kolotoče.

Kazatel vstoupil do nemocničního pokoje, ve kterém právě zemřel člověk. Krátce pohlédl na naříkající rodinu a vyčínil jim, že mají slabou víru.

Na táboře sboru jsem slyšel plakat malé dítě, protože nemohlo najít svou maminku. Několik dospělých se nad ním sklánělo a ujišťovalo ho, že se maminka jistě brzy najde. Nemohl jsem snést jeho trápení, tak jsem se sehnul a popadl jsem dítě do náruče. „No vidíš,“ řekl jsem, „ty a já se teď půjdeme po tvé mamince podívat.“ Slzy mu pomalu začaly mizet z očí. Když jsme se setkali s matkou, která své dítě urputně hledala, okamžitě bylo mrně zpátky v maminčině náruči a brečelo ještě víc než předtím. Jeho maminka plakala také. Je krásné vidět společné slzy. Pak si maminka s dítětem začaly navzájem slzy stírat a spokojeně se na sebe usmívaly.

Bůh je stejný jako milující matka. Ve smutku s námi pláče a při štěstí se s námi raduje.

Burl Ives v jedné své písni zpíval o tom, že smích je jiný způsob pláče. Já si myslím, že ten, kdo maskuje slzy smíchem, vlastně ukazuje strach z plného vyjádření svých emocí. Bojí se, že pokud by své emoce ukázal, okolí ho odmítne.

I já jsem měl už od dětství se svými emocemi problém. Před lidmi jsem je skrýval. Rád tento svůj problém přičítám tomu, že jsem potomek Holanďanů z Pensylvánie. Ale vím, že to není úplně fér. Pravda je, že mám strach z toho, co by si o mně ostatní při nějakém mém emotivním projevu pomysleli. To je ta hlavní příčina.

Když jsem byl malý kluk, schovával jsem se pod dekou se svým hnědým plyšovým medvídkem. Do toho malého kusu ošuntělé vycpané látky jsem si vyléval své smutky a své touhy. Když se mi někdy sestra posmívala kvůli mým neurotickým tikům v obličeji, utekl jsem do stodoly, kde jsem o samotě brečel.

Když mi bylo 41 let, přihlásil jsem se na kurz pro budoucí kaplany. Naši školitelé mně během kurzu několikrát vytýkali, že skrývám své pocity. Při závěrečném hodnocení mně dokonce řekli, že žádné emoce nemám. To bylo kruté. Místo své obhajoby jsem začal vzlykat. Nebyl jsem schopný ze sebe vypravit jediné slovo na vysvětlenou. Instruktori byli mou reakcí tak zaskočení, že rychle pohovor ukončili. Odešel jsem úplně zničený s pocitem nepochopení.

Takhle jsem se s Bohem nikdy necítil. Líbí se mi, že mě bere takového, jaký jsem. Nemusím před ním schovávat své emoce a pocity, protože vím, že je stejně zná. Ví, že mě má rád stále stejně. Když pláču i když se směju.

Několikrát se mi při přípravě kázání nebo například při psaní některé kapitoly této knihy stalo, že jsem se do psaní tak hluboce vžil, až jsem se rozplakal. Před Bohem nikdy své slzy neschovávám. Cítím pak, jak mě utěšuje, jak mě jako teplé ruce objímají okolo ramen. V takových situacích také vždy cítím, že mě Bůh chápe.

Největší požehnání, které mi Bůh dal, je moje manželka. Kdykoliv je mi smutno, je moje žena se mnou a její ruce mě objímají. Z jejího srdce plného lásky začne do toho mého zarmouceného proudit útěcha. Moje manželka je přímo personifikací Boha.

Apoštol Pavel řekl Korintským, že pokud jsou smutní, mají hledat útěchu u Boha. Před Bohem nemusíme své pocity skrývat. Má pro nás mnohem víc útěchy, než kolik kdy můžeme potřebovat.

UKÁZKA

BETLÉMSKÁ HVĚZDA

Samuel Martasek

Nová sbírka básní tematicky navazuje na předcházející sbírku Via Dolorosa. Básníkům se často daří vystihnout nejen informace o proběhlé události, ale i zvláštním způsobem přenést na čtenáře atmosféru děje a emoce, které s ním byly spojené. Nejinak tomu je i v básních Samuela Martaska. Přivádí nás k Betlému, k jeslím, ve kterých leží malé miminko zavinuté v plenkách. Odhaluje však i pozadí – nekonečnou lásku Boha Otce, který se toužil přiblížit nám lidem a dát se nám poznat. Prožití této radostné zvěsti může zcela změnit náš život. Věrohodnost básnickovy poezie potvrzuje jeho osobní znalost míst, o kterých píše. Myšlenkové bohatství básní Samuela Martaska dokreslují ilustrace Jana Bárty.

120 stran, 11×20 cm, brožovaná

Resumé

*Hvězda svítila nám kdysi
její svit nás vedl do Betléma
Tam v jeskyni mladá matka
otčím tesař
a jesličky nemluvnátka
a opodál tváře němá
Mudrci už dávno pryč
bez darů, jež bohatily
Dítě rostlo, nabývalo síly*

*Dnes vidím krev, kříž a bič
Ta přízeň lidí měnivá!
Dnes provolá Tě králem
zítra Ti tváře poplivá
pozítří: „Ukřižuj! Ukřižuj!“
Tak volal Jeruzalém*

Jasná hvězda

Nás vedla tam
 Ta Hvězda jasná
 do Země úžasného krásna
 Kam vlci se lvy a beránky
 na pastvu spolu chodí
 a snášejí se spolu
 jako tenkrát
 na Noémově lodi
 A naše malé děti
 tam neuslyší vyprávěti
 o zlém vlku a zlé bábě
 ve hlubokém lese
 o domečcích z perníku
 kde se dítě strachy třese
 V té Zemi jen dobro
 mír a láska vládne
 Tam není podlostí
 a nebezpečí žádné

Tam dveře zámky nemají
 a nikdo neplíží se potají
 I brány otvírají kliky
 a marně hledáš podloudníky
 Každý každému jen dobro činí
 Tam zimy nemají
 nebývá tam náledí a jíní
 Tam věří příchozímu
 A všichni radostně volají
 „Díky Ti, Boží milostivý Synu!“

...DOBŘÁ ZPRÁVA PRO KAŽDÝ DEN

Vlastimil Fürst

Zamyšlení pro každý den v roce 2014 přinášejí nový pohled na první novozákonní knihu Bible – Evangelium podle Matouše. Výklad evangelia je doprovázen příběhy z autorova života, které ilustrují vliv Ježíšových slov a činů na současného člověka žijícího v soudobém světě. Jsou to situace, v nichž se můžete ocitnout i vy. Evangelijní text, který vznikl v odlišné kultuře v prvním století našeho letopočtu, promlouvá i dnes ke každému z nás, aby nás naučil důvěřovat nebeskému Otci a připravil nás pro Boží království.

369 stran, 14×22 cm, brožovaná

UKÁZKA

24. září

Mému Bohu na mně záleží

(Mt 18,12–14)

Domov je místo, kam se rádi vracíme a kde se máme navzájem rádi. Není to ale vždy pravda. Znáám případy manželských párů nebo sourozenců, kteří spolu dlouhá léta nemluví. Někdy už dokonce ani nevědí, proč spolu přestali mluvit. Prostě je to tak. Žijí vedle sebe a je-den druhému nechybí. Nejsmutnější je to v rodinách lidí, kteří se hlásí ke křesťanství. Mám obavy, že vůbec nepochopili, o čem vlastně to křesťanství je.

V Boží rodině je to jiné. Ježíš jednou položil svým posluchačům jednoduchou otázku: „Co myslíte? Má-li někdo sto ovcí a jedna z nich mu zabloudí, nenechá těch devadesát devět na horách a nejde hledat tu, která zabloudila? A podaří-li se mu ji nalézt, amen, pravím vám, bude se z ní radovat víc než z těch devadesáti devíti, které nezabloudily. Právě tak je vůle vašeho nebeského Otce, aby nezahynul ani jediný z těchto maličkých“ (Mt 18,12–14).

Toto podobenství ukazuje rozdíl mezi pozemskými králi a králem nebes. Na této zemi jsou králové ochotni obětovat miliony svých vojáků, jen aby naplnili svou touhu po moci. Nevidí jednotlivé lidi, vojáci jsou pro ně jen čísla...

V nebeském království je tomu jinak. Bůh touží po tom, aby se mu nikdo neztratil. Proto se o nás stará jako náš nebeský pastýř. Ví o každém z nás, zná nás jménem a pozorně nás zaopatří vším, co potřebujeme.

Jak se ovečky v tomto stádu cítí? David popsal své pocity v krásné písni: „Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek. Dopřává mi odpočívání na travnatých nívách, vodí mě na klidná místa u vod, naživu mě udržuje, stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno. I když

půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují. Prostíráš mi stůl před zraky protivníků, hlavu mi olejem potíráš, kalich mi po okraj plníš. Ano, dobrota a milosrdenství provázet mě budou všemi dny mého žití. Do Hospodina domu se budu vracet do nejdelších časů.“ (Žalm 23)

I v České republice se stává, že policisté najdou mrtvého člověka, který u sebe nemá žádné doklady totožnosti a nikomu nechybí. Často ani složité pátrání nepomůže objasnit, odkud dotyčný pochází, a tak není možné podat zprávu rodině.

Přestože do Božího království patří nescíslný zástup andělů a miliony lidí, Bůh je pozorný pastýř. Nejenže nám dává vše, co potřebujeme ke spasení, i když to znamenalo jeho smrt na kříži, je navíc ochotný jít za námi na jakékoli místo, kde se nacházíme ve své ztracenosti. Je připraven přijít a vytáhnout nás z bahna zla, ve kterém se topíme.

Když nás pak dovede zpět do svého stáda, vyzve všechny ostatní: „Radujte se se mnou, protože jsem nalezl ovci, která se mi ztratila“ (L 15,6). Obavy o osud jedné ovečky nahradí radost z jejího nalezení.

Pane, jsem rád, že Ti nejsem lhostejný. Jsem rád, že mne hledáš, když se ztratím. Jsem rád, že Ti i já mohu pomáhat hledat další ztracené.

KNIHY PRO DĚTI

DETEKTIV ZACK A ZÁHADA U HROMOVÉ HORY

Jerry D. Thomas

V chatce kmene Čerokézů se začínou ztrácet věci a Zack i ostatní táborníci se domnívají, že vědí, kdo je vinen. Kluci z kmene Mohawků jsou neovladatelní chuligáni a dělají na letním táboře u Hromové hory jenom problémy. Nadávají, lžou a Cody se dokonce vychloubal tím, že zapálil dům! Co takoví kluci vůbec dělají na křesťanském táboře?

V táboře se dějí divné věci a detektiv Zack se snaží chytit Mohawky do pastí. Jenže past sklapne na-prázdko. Poté, co se jeden z Mohawků zraní při pádu z provazového mostu, vznikne mezi chlapci přátelství. Později se během scénky o ukřižování stane něco úžasného, co Zacka velmi zaskočí. Zackův nejobtížnější detektivní případ změní jeho život a pomůže mu uvědomit si, že lidé, kteří věří Bibli, by měli být jiní.

UKÁZKA

136 stran, 11,5×17 cm, brožovaná

Most tvořila svázaná lana. Na jeho spodní části byla přivázána dřevěná prkýnka a po stranách chodce chránila jakási síť. Nad hlavou se člověk mohl přidržovat silného lana, které umožňovalo na druhou stranu přeručkovat. „Nějak se mi to nelíbí,“ pronesl Brian.

Dave přidal ještě jednu radu: „Nejjednodušší je, když na obou stranách někdo most přidržuje. Ostatní se snáz dostanou na druhou stranu.“

„Já půjdu první.“ Vykročil jsem na první prkýnko a chytil se provazů. Každým krokem se most prověšoval níž a níž. Když jsem se dostal do poloviny, začal se most nebezpečně nakláňet. Zastavil jsem a zhluboka se nadechl. Na chvilku jsem se požíval pod sebe na ubíhající říční proud.

„Jdi dál, zvládneš to,“ ozval se povzbuzující hlas ze břehu. Byl to Cody. Stál na samotném konci a zklidňoval houpání mostu. Pokračoval jsem. Netrvalo dlouho a přizpůsobil jsem své kroky rytmu houpání. Pak už byla cesta snadná.

„Pojďte,“ houkl jsem na kluky. „Není to tak těžké, když tomu přijdete na kloub.“ Cody a já jsme most zajišťovali na koncích a ostatní přes něj snadno přešli. Myslím, že Brian měl celou dobu zavřené oči.

Čekal jsem ještě na Codyho. Houpání se dokázal přizpůsobit rychleji než já a téměř na druhou stranu přeběhl. „Brnkačka,“ oznámil, když vkročil na druhou stranu. „Zkusíme to ještě jednou.“

Jenže ostatní už na nás volali z chatky umístěné v koruně stromu: „Pojďte sem, je to super!“, takže jsme se rozběhli za nimi.

Putovní tábor je nejlepší! Provazový žebřík byl spuštěn podél kmene obrovského stromu a vedl až k obydlí postavenému ve větvích. „Je to tady stejně velké jako v naší chatce,“ volal nadšeně Max. „A ten výhled!“

Rozbili jsme tábor. Dave vytvořil pod stromem ohniště a dal se do přípravy večeře. „To je nejlepší jídlo za celý týden,“ prohlásil Robert. „Dám si ještě jeden párek v rohlíku, prosím.“ Jako dezert byly marshmallow opékané nad ohněm a i ty brzy zmizely. Spokojeně jsme se opřeli o strom a hleděli na první vycházející hvězdy. „Je to úžasné, být na táboře,“ vyjádřil Brian myšlenky nás všech. „Prostě paráda.“

Souhlasil jsem: „Už se nemůžu dočkat, až to budu vyprávět našim.“

Cody zabručel: „Vy se máte. Když jsem já naposledy viděl tátu, dostal jsem od něj pěsti.“

Co na to říct? Od té chvíle jsem Codyho viděl jinak. Možná že nebyl jenom drsný a zlý kluk. Možná že byl i osamělý a vystrašený.

I Brian měl výčitky svědomí. „Jak ses dostal na tábor, Cody?“

Cody upřeně hleděl do ohně. „Lidé z církve přesvědčili mámu, že se mi tu bude líbit. A asi měli pravdu. Celej tejden sem nespád do průšvihů. Teda ne tak, jako bych do něj spadl doma.“

Několik minut jsme mlčeli a naslouchali pouze praskání ohně. Pak ticho přerušil Cody: „Máte kliku, že věříte v Boha. Musí být fajn věřit, že tě někdo má rád a stará se o tebe.“

Promluvil Dave. „Vždyť i ty můžeš věřit v Boha, Cody. Miluje tě víc, než si dokážeš představit.“

Cody zíral do plamenů. Netrvalo dlouho a kluci začali šplhat do chatky a ukládat se ke spánku. Když jsem byl asi v polovině žebříku, uslyšel jsem, jak si Cody šeptá pro sebe: „Nikdo mě nikdy nemiloval.“

DĚJINY KŘESŤANSTVÍ PRO DĚTI

Učebnice pro dětské sobotní školy

Bronislava Hyvnarová

Dějiny jsou často ve škole podávány jenom jako pouhé informace a nemají přímý vliv na formování dětské osobnosti. Učitelé sobotní školy nebo rodiče mohou dětem pomoci poznávat dějiny křesťanství jinak – jako další cesty Božího lidu. Mohou jim pomoci dívat se na dějiny křesťanství pohledem Bible. Ze všeho nejvíce bychom si však přáli, aby získaly vztah důvěry k Tomu, který je Pánem lidských dějin, k Ježíši Kristu, a aby se jim podařilo v období dospívání najít v církvi svou rodinu víry. Témata z dějin církve jsou zpracována pro starší děti třídy B (10–12 let).

UKÁZKA

72 stran, 16×23 cm, brožovaná

Křesťanství se z Moravy šířilo i do Čech, ale někdy takovým divným způsobem. Třeba nepokřtění lidé nesměli sedět s pokřtěnými u stolu – to u těch bohatších. A chudým jednoduše přikázali, že se musejí stát křesťany, i když nechtěli. Byla to stejně zvláštní doba, ten středověk. Tak třeba biskupové a papež (to je ten nejvyšší biskup, který tvrdil, že je zástupcem Boha na zemi a lidé by se mu měli proto klanět) chodili oblečení ve zlatě, jedli vybrané lahůdky a hádali se s knížaty, králi i císařem, kdo je z nich nejdůležitější. Obyčejní lidé museli poslouchat jedny i druhé. Pracovali na poli, v lesích a dělali různá řemesla. Velkou část toho, co vyrobili, museli svým pánům odevzdat. Jenže v Bibli je napsáno, že kdo chce druhým vládnout, musí se sám naučit sloužit. Kněží často ani Bibli, ani Ježíše neznali.

Zase se tedy věrní křesťané začali skrývat. Modlili se a prosili Boha o ochranu, žehnali svým pronásledovatelům. Je to

ALÍK A JEZEVEC

Oldřich Brož, Dominika Matis

Alík je dobré štěňátko, které vyrůstá v hájovně a učí se od hajného lesní moudrosti a jak pomáhat lesním zvířátkům. Jednou, když je v lese sám, je však napaden a poraněn zatoulanými psy. Potřebuje rychlou pomoc. Některá zvířátka v lese s tím nechtějí nic mít, ale dobrý jezevec za pomoci statečného vlka nezištně a obětavě Alíka zachrání. Příběh, volně inspirovaný biblickým příběhem o dobrém Samařanovi, učí malé čtenáře, že je dobré pomáhat jeden druhému a nebát se čelit zlu...

Byla vydána i verze této knihy v angličtině.

68 stran, 16×18 cm, vázaná

UKÁZKA

Alík běžel a běžel, až doběhl k prvnímu krmelci. Tam všechno pečlivě očichal, ale rukavici nenašel. Rozběhl se tedy k druhému krmelci, ale ani tam rukavice nebyla. Až u třetího ji našel. Přiložil nos ke sněhu a za chvíli ji objevil ležet kousek od cesty. Zaradoval se a už ji chtěl vzít do tlamičky a běžet domů, ale tu ucítil pach, který se mu nelíbil. Zvedl hlavu a kolem něj stáli tři zatoulaní psi. Největší z nich, Rafan, se na něj díval zlíma očima a zeptal se: „Ty jsi pes hajného?“

„Ano,“ odpověděl Alík zdvořile.

„A copak nám to tady čenicháš?“

„Chtěl jsem najít Adámkovu rukavici.“

Psi se dali do smíchu a Rafan řekl: „Rukavici? A to ti máme věřit? Ty tady čenicháš, abys mohl hajnému říct, kde jsme! Moc dobře víme, že nás nemá rád a chce nás z lesa vyhnat.“

„Ne, prosím, já jsem opravdu přišel jenom pro rukavici!“

„Lžeš!“ zavrčel Rafan. „Ale my tě naučíme! Na něj!“ Na ta slova se všichni tři psi vrhli na Alíka. Na útěk již bylo pozdě, a ač se chtěl bránit, jak nejlépe dovedl, proti třem vzrostlým zlym psům nic nezmohl. Ti jej tak pokousali, že zůstal ležet u cesty jako bez života.

„Tak a teď si žaluj!“ řekl Rafan posměšně a potom všichni tři psi odběhli kamsi do lesa a nechali Alíka ležet ve sněhu.

Na malou chvíli a již se ozývalo z korun stromů: „Zlí psi Alíka pokousali a leží jako bez ducha. Kdopak mu pomůže? Kdopak mu pomůže?“

To sojka věrně hlásila celému lesu, co se přihodilo. Uslyšely to srnky. „Copak uděláme?“ zeptala se jedna z nich. Starý srnec, vůdce stáda, odpověděl: „Co bychom dělali? Nic. Tohle se nás netýká. Nechme to na jelenech, ti jsou větší a mohou s tím spíš něco dělat.“

Také jeleni uslyšeli sojčino volání. Mladá laňka se hned ptala: „Půjdeme pomoci Alíkovi?“ Desaterák jenom zavrtěl hlavou a pronesl: „Kdepak ty hloupá. Ten pes žije s lidmi a do lidských záležitostí je lépe se neplést. Co se stane, to se stane. Nač si kopýtka pálit. My s tím nechceme mít nic společného.“

Volání sojky probudilo také jezevce. Ten neřekl ani slovo, vylezl ze své nory a už se batolil ke krmelci, kde ležel Alík.

„No ty jsi dostal co proto,“ zabručel, když Alíka našel. „Na ty rány by se hodily listy jitrocele, ale kde ten tady pod sněhem najdu?“ Vtom si vzpomněl na vystýlku, kterou měl ve své noře. „Snad se mezi tou trávou nějaký ten jitrocelový lístek najde,“ řekl si sám pro sebe a hned se batolil zpět ke své noře. Vytáhl z ní celý svůj pelíšek, stébla trávy rozházel na sněhu a opravdu mezi nimi našel několik lístků jitrocele. Vrátil se s nimi k Alíkovi, rány mu vyčistil a přiložil na ně léčivé lístky.

**KTERÁ PERIODIKA PRO VÁS
PŘIPRAVUJEME?**

ČASOPIS ADVENT

V roce 2014 vyjde 9 standardních čísel časopisu Advent a jedno výjimečné, které bude obsahovat modlitební přednášky (Advent č. 8).

PRŮVODCE STUDIEM BIBLE

Průvodce studiem Bible jsou tištěné pomocné knížky pro sobotní školu. Vychází čtyřikrát do roka. Téma každé lekce doplňuje také televizní pořad Bible pro dnešek na www.HopeTv.cz.

Témata pro rok 2014:

1. čtvrtletí – V Kristových stopách: Ježíšovi učedníci ve 21. století
2. čtvrtletí – Kristus a jeho zákon
3. čtvrtletí – Ježíšovo učení
4. čtvrtletí – Jakubova epištola

BROŽURY Z EDICE ZNAMENÍ DOBY

Misijní brožury z edice Znamení doby jsou tematicky zaměřeny. Je možné je použít ke studiu Bible či jako pomocné materiály k různým evangelizačním akcím.

Dosud vyšla tato témata:

A co když je to pravda?

Dobrá zpráva o zlu

Můžeme nahlédnout do budoucnosti?

Nebudu se v nebi nudit?

Někdo tě má rád

Můžeme komunikovat s Bohem?

Peníze a dluhy

ČASOPIS ZA OBZOREM

V každém roce vyjde jedno číslo misijního časopisu Za obzorem. Časopis je dotován, můžete si ho zakoupit za symbolickou cenu 6 Kč.

Je určen pro evangelizační účely.

Ročenka 2013

Nakladatelství Advent-Orion Praha

Vydal Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 5, Praha 6

Grafická úprava a sazba: Robert Prokopec

Praha, 2013

Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice